

ΑΘΗΝΑΙΣ

ΕΦΗΜΕΡΙΣ ΜΕΤΑ ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΙΩΝ.

ΕΤΗΣΙΑ ΣΥΝΔΡΟΜΗ

ΠΡΟΠΑΡΩΤΕΑ

Ἐν Ἑλλάδι... Δρ. ν. 3.
Ἐν τῇ ἀλλοδαπῇ... 3.50

ΕΚΔΙΔΟΤΑΙ ΔΙΣ ΤΟΥ ΜΗΝΟΣ

ΕΚΑΣΤΟΝ ΦΥΛΛΟΝ

ΤΙΜΑΤΑΙ

Λεπτῶν..... 20
261—Γραφεῖον ὁδ. Ἑρμοῦ—261

Αἰτήσεις πρὸς ἐγγραφήν συνδρομητῶν, μὴ συνοδευόμεναι ὑπὸ τοῦ τιμηματός τῆς συνδρομῆς, εἰσὶν ἀπαράδεκτοι.

ΕΝΕΣΤΩΣΑ ΜΑΚΑΡΙΟΤΗΣ

Τὸ ἀπώτερον σημεῖον εἰς θάνατον οἱ φιλόσοφοι κατὰ τὴν ἀνακάλυψιν τῆς μακαριότητος, ἦτο νὰ ἀποφανθῶσιν ὅτι οὐδένα πρέπει νὰ μακαρίζῃ τις, πρὸ τοῦ τέλους· οὐχὶ ὅτι εὖρον ποῖον εἶδος κρείττονος μακαριότητος ἐζήτουν μετὰ θάνατον, ἀλλ' ὅτι, μεχρὶ τοῦ θανάτου, ἦσαν βέβαιοι ὅτι ἕκαστος ἄνθρωπος ὑπέκειτο εἰς νέα δυστυχήματα καὶ ἐμπόδια εἰς ἐκεῖνο ὅπερ ἦσάν ὡς μακαριότητα. Ἡ χριστιανικὴ ὁμῶς φιλοσοφία προβαίνει περαιτέρω, δεικνύει ἡμῖν τελειότεραν μακαριότητα καὶ ἐκείνης ἥτις ἐλπίζεται εἰς τὴν μέλλουσαν ζωὴν. Οἱ καθαρὸι τῇ καρδίᾳ εἰσὶν ἤδη μακαριοί, διότι δι' αὐτοὺς ὁ κόσμος οὗτος καὶ ὁ μέλλων δὲν εἶναι δύο οἰκοί, ἀλλὰ δύο δωμάτια, μίᾳ στοᾷ δι' ἧς διέρχονται καὶ μίᾳ διαμονῇ πρὸς ἀνάπαυσιν, ἐν τῇ αὐτῇ οἰκίᾳ, ὑπὸ μίαν στέγην, τὸν Ἰησοῦν Χριστόν.

Οὕτω δὲ ἡ χαρὰ καὶ ἡ πρὸς σωτηρίαν αἰσθησις τὴν ὁποίαν οἱ καθαρὸι τῇ καρδίᾳ ἔχουσιν ἐνταῦθα, δὲν εἶναι χαρὰ κεχωρισμένη τῆς χαρᾶς τοῦ οὐρανοῦ, ἀλλὰ χαρὰ ἀρχομένη ἐν ἡμῖν ἐνταῦθα, καὶ ἀκολουθοῦσα ἡμᾶς ἐκεῖ, ἐνθα ἐκχύνεται καὶ ἐξαπλοῦνται εἰς ἀπειρὸν ἔκτασιν.

ΑΙ ΔΥΟ ΚΛΗΡΟΝΟΜΙΑΙ.

Τὸ δωμάτιον ἐνθα ἔκειτο ὁ ἀσθενὴς γέρον, ἦτο μικρὸν, καὶ τὰ ἐπιπλα πενιχρά, ἀν καὶ πάντα τὰ ἐν αὐτῷ ἦσαν εὐπρεπῆ καὶ καθάρα. Ἐν τῷ δωματίῳ ἦσαν τέσσαρα πρόσωπα ὁ ἀσθενὴς γέρον, ἡ σύζυγός του, καὶ δύο τέκνα. Τὸ πρεσβύτερον τούτων ἦτο δεκαπενταετής, τὸ δ' ἕτερον, κόραειον, μόλις περὶ τὸ

δέκατον ἕκτον ἔτος τῆς ἡλικίας του. Οὗτοι ἴσταντο περὶ τὴν κλίνην ἀτενίζοντες μετὰ δαδακρυσμένων ὀφθαλμῶν εἰς ἀγαπητὸν πρόσωπον, ὅπερ μετὰ τινὰς ἀσθενεῖς ἔτι τῆς καρδίας παλμούς ἐμελλε νὰ κατασταθῇ ψυχρὸν καὶ ἄψυχον.

«Ἐδουάρδε», εἶπεν ὁ ψυχορραγῶν γέρον, λαμβάνων τὴν χεῖρα τοῦ υἱοῦ, καὶ ἀτενίζων εἰς αὐτὸν μετὰ τρυφεράς καὶ συμπαθητικῆς μερίμνης· «Ἐδουάρδε, υἱέ μου, μέλλω ν' ἀπέθω. Δὲν ἠδύκησεν ὁ ἀγαθὸς Οὐράνιος ἡμῶν Πατὴρ νὰ μὲ κάμῃ πλοῦσιον. Οἰκίας δὲν ἔχω, οὔτε γαίας, οὔτε χρήματα οὐτ' ἄλλο ἐν' ἐν' ἀφῆσω εἰς τὰ τέκνα μου, εἰμὲ τὸ κληροδότημα καλοῦ ὀνόματος, τὸ ὅποιον σοὶ παραδίδω ὡς ἱεράν παρακαταθήκην. Φύλαττε αὐτὸ καλῶς, ἵνα μηδὲν κηλιδώσῃ τὴν λαμπρότητά του. Φύλαττε αὐτὸ ὡς κληροδότημα οἰκογενειακόν, καὶ μεταβίβασον αὐτὸ καθαρὸν εἰς τὰ τέκνα σου. Ἐάν ποτε πέσης εἰς πειρασμὸν νὰ πράξῃς τὸ κακὸν συλλογίζου τὴν ὑψηλὴν ταύτην παρακαταθήκην, καὶ ἀπεχε. Ἐσο τίμιος, εὐσεβὴς, φιλόπονος, ἐγκρατής, καὶ πιστὸς εἰς πᾶν ὅτι ἠθέλε τις σοὶ ἐμπιστευθῆ, καὶ ἂν σοὶ ἦναι καλὸν ν' ἀποκτήσης πλοῦτη ἐν τούτῳ τῷ κόσμῳ, ὁ Θεὸς θέλει σοὶ τὰ ἐπιδαψιλεύσει καὶ ἐάν διατελῇς εὐσεβὴς, καὶ τίμιος, κατέχων αὐτὰ ὡς καλὰ δῶρα ἄνωθεν, ταῦτα ἔσονται σοὶ εὐτυχία ἀντὶ δυστυχία. Εἶσαι ἐπι παιδίον, ἀλλ' αἱ χεῖρές σου ἐσυνείθισαν ἤδη νὰ ἐργάζωνται, καὶ ἀπέκτησαν ἐπιδεξιότητά τινα. Ἐσο πιστὸς εἰς τὸν κύριόν σου, ὡς ἐάν αἱ ἐργασίαι ἠθελον εἶσθαι ἰδικαί σου. Ἀφίνω τὴν μητέρα καὶ ἀδελφὴν σου ὑπὸ τὴν προστασίαν σου. Μηδέποτε λησμονεῖ αὐτοὺς, υἱέ μου.

Τότε θέσας ὁ ψυχορραγῶν τὴν ἰσχνὴν καὶ λευκὴν χεῖρά του ἐπὶ τῆς κεφαλῆς τοῦ παιδίου, καὶ ἀνυψώσας τοὺς δακρυροῦντας ὀφθαλμούς του, εἶπε μετὰ τρεμούσης φωνῆς, «Ὁ Κύριος νὰ σὲ εὐλογήσῃ υἱέ μου, καὶ νὰ σὲ φύλαττῃ ἀκηλιδώτον ἐν τῷ πονηρῷ τούτῳ κόσμῳ.»

Μετά παρέλευσιν μιᾶς ὥρας σιγή και πένθος ἐβάσιλευεν ἐν τῇ οἰκίᾳ.

Κατὰ τὴν αὐτὴν ὁδὸν, και ἀπέναντι τῆς εἰρημένης οἰκίας, ἐκεῖτο τὸ μεγαλοπρεπὲς μέγαρον ἀνθρώπου τινός, ὅστις ἦτο κύριος πολλῶν κοσμικῶν ἀγαθῶν. Ὁ καιρός και τοῦτου ἐφθασε διότι ὁ θάνατος οὐδενὸς φείδεται. Ἐνώπιον αὐτοῦ πάντες εἶναι ἴσοι, πλούσιοι τε και πτωχοί, ὕψηλοί και ταπεινοί, δούλοι και ἐλεύθεροι, πάντες ὁμοίως πρέπει νὰ καταβυθισθῶσι μετὰ γυμνῶν ποδῶν εἰς τὸν σκοτεινὸν ποταμὸν. Πέριξ τῆς κλίνης του συνήχθησαν ἡ σύζυγός του, τὰ τέκνα του, και οἱ φίλοι του· ὁ ἀποθνήσκων δὲν ἐφύλαξε τὸ κληροδοτήμα του ἵνα ἀπαγγεῖλῃ τοῦτο ἐν τῇ τελευταίᾳ ταύτῃ στιγμῇ, ἀλλὰ πρὸ πολλῶν ἤδη ἐτῶν δι' ὅλων τῶν νομιμῶν διατυπώσεων εἶχεν ἐκφράσει τὴν τελευταίαν του θέλησιν, και συντάξει τὴν διαθήκην του. Ὁ υἱὸς και ἡ θυγάτηρ του ἐμελλον νὰ κληρονομήσωσι μεγάλα πλούτη. Διὸ εἰς ταύτας τὰς τελευταίας του στιγμὰς, οὐδεὶς ἀλγεῖνός συλλογισμὸς περὶ αὐτῶν ἀνεχαίτιζεν αὐτόν, εὐρισκόμενον εἰς τὸ χεῖλος τοῦ τάφου. Ὅλιγον κατ' ὀλίγον, τῶν παλμῶν του καταστάντων ἀσθενεστέρων, ἀπέθανεν ἀνευ λέξεώς τινος ἢ σημείου.

Τὴν αὐτὴν σχεδὸν στιγμὴν, μικρὸν τεμάχιον σκέπτῃς ἀνηρτήθη ἐπὶ πεπαλαιωμένης ὀρειχαλκίνης λαβῆς τοῦ κλειθροῦ τῆς θύρας, και σημειὸν πένθους, πίπτον μετὰ μεγάλας πτυχᾶς ἐπὶ τῆς ἐξω θύρας, ἐδέθη ἐπὶ τῆς ἀργυρᾶς λαβῆς τοῦ κώδωνος. Εἰς ἀμφοτέρωτα τὰ μέρη τῆς ὁδοῦ ἐβλεπέ τις τὰ πένθημα ταῦτα σημεία, τὸ ἐν ἀπέναντι τοῦ ἄλλου, τὸ μὲν ἐν κυμαινόμενον ἐπιδεικτικῶς εἰς τὸν ἀέρα, τὸ δ' ἕτερον περιστελλόμενον ἐπὶ τῆς θύρας, ὡσανεὶ τράπον τινα ἡσχύνετο διὰ τὸ ἔργον ὅπερ ἐξεπλήρου. Μετὰ τρεῖς ἡμέρας μεγάλη νεκρικὴ συνοδεία, συνισταμένη ἐκ σειρᾶς τριάκοντα ἀμαξῶν ἤρξατο τὴν εἰς τὸ κομψόν κοιμητήριον σοβαρὰν και πομπώδη πορείαν τῆς. Μίαν ὥραν βραδύτερον φέρετρον και δύο ἀμαξαὶ ἐκίνησαν λυπηρῶς ἀπὸ τῆς μικρᾶς οἰκίας, ἥτις ἐκεῖτο ἀπέναντι ἐκείνης ἀπὸ τῆς ὁποίας ἡ μεγάλη συνοδεία τῶν πενθούτων εἶχε διαβῆ.

Ὁ Ἐδουάρδος Στρόγκος, και ὁ Κάρλος Ῥεϊνόρος καταστάντες ὄρανοί διὰ τῶν δύο τούτων θανάτων ἦσαν συνομήλικες. Ἀλλὰ πόσον διαφορετικὴ ἦτο ἡ τύχη των, και πόσον διαφορετικὸν τὸ μέλλον των! Εἰς ἑκάτερον ἐδόθη ἐν κληροδοτήμα, ἀλλὰ ὅπως διαφορετικῶς χαρακτήρας!

* * *

Ἐν τινι ἐργοστασίῳ ἐκάθητο παιδίον, πλησίον γραφείου τινός και εἰργάζετο. Τὰ ἐνδύματά του ἦσαν ἀκομψα, αἱ χεῖρες ῥυπαραὶ και τραχεῖαι, τὸ δὲ πρόσωπον μαυρισμένον ὑπὸ τοῦ καπνοῦ και τοῦ ὕδρωτος, ἀλλ' ὅλαι αἱ κινήσεις του ἦσαν ταχεῖαι, και ἐδείκνυον, ὅτι ὁ νοῦς του ἦτο δραστήριος και ζωηρός. Πέριξ αὐτοῦ εἰργάζοντο και ἄλλα παιδιὰ και ἄνδρες, ἐξ ὧν

τινὲς μὲν ἐφαίνοντο δραστήριοι και ζωηροὶ ὡς αὐτός, ἄλλοι δὲ μετὰ βραδυτέρας και ἥττον ζωηρῶς κινήσεις, και ἄλλοι ὀκνητοὶ, ἡ δὲ ὀλίγον μόνον ἐμαζόμενοι. Αἰφνης ἡ θύρα ανοίξε, και ὁ κύριος τοῦ ἐργοστασίου εἰσῆλθεν. Οὗτος εἶχε γοργούς ὀφθαλμούς, και δι' ἐνός βλέμματος ἠνόησεν ἐν τῶν κινήσεων ἐκείνου παιδίου και ἄνδρος ποῖος ὁ βαθμὸς δραστηριότητος αὐτῶν. Ὅθεν ἀφοῦ εἰς τινα μετ' εἶπε ἐγκυκλικὴν τινα λέξιν εἰς ἄλλον δὲ ἔκαμε μικρὰν τινα ἐπίπληξιν. ἦλθε και ἔστη πλησίον τοῦ παιδίου, περὶ τοῦ ὁποίου πρὸ ὀλίγου ὠμιλήσαμεν. Τὸ παιδίον δὲν ὕψασε τοὺς ὀφθαλμούς του, οὐδὲ τὰς κινήσεις του ἐπετάχυνεν, ἀλλὰ διετήρει τὴν ζωηρότητά του. Ἐνῶ δ' ὁ ἄνθρωπος οὗτος ἴστατο εἰσέτι παρατηρῶν αὐτόν, τὸ παιδίον ἐτελείωσε τὸ ἔργον, εἰς τὸ ὁποῖον ἡσχολεῖτο. Ὁ κύριος του τὸ ἔλαβεν ἐκ τῶν χειρῶν, και ἀφοῦ τὸ ἐξήτασε προσεκτικῶς, τῷ εἶπε μετὰ φωνῆς γλυκειᾶς και ἐπιδοκιμαστικῆς, «Εἶναι τῶντι πολὺ καλῶς καμωμένον Ἐδουάρδε, και ταχέως τὸ ἐτελείωσας. Θέσον αὐτὸ εἰς τὴν ἀποθήκην. Ἴδου ἐν ἄλλο ἔργον, τὸ ὁποῖον προσεκτικαὶ χεῖρες θέλω νὰ κάμωσι. Μετ' ὀλίγας στιγμὰς θὰ ἐπανάθω, ἵνα ὀμιλήσωμεν περὶ τούτου».

Τὸ παιδίον ἠγέρθη ἀπὸ τοῦ θρανίου του πλήρες χαρᾶς, ἥτις ἔκαμνε τὰς ῥυπαρὰς παρειὰς του νὰ ἐρυθριῶσι, και διῆλθε διὰ τοῦ ἐργοστασίου μετ' ἐλαφροῦ βήματος. Ὁ κύριος κατέβη εἰς τὸ ἐργοστάσιον μετ' ὀλίγας στιγμὰς, ἀλλὰ πρὶν ἰδῆ τὸ παιδίον ὑπῆγε πρὸς ἕνα γραμματέα, ὅστις ἔγραφεν ἐπὶ τινος γραφείου, και εἶπε πρὸς αὐτόν.

Πόσον πληρώνομεν τὸν Ἐδουάρδον Στρόγκον; Ὁ γραμματεὺς καταβιάσας ἐν βιβλίον και παρατηρήσας, ἀπεκρίθη

«Τρία τάλληρα τὴν ἐβδομάδα, κύριε.»

«Κάμετα πέντε.»

«Πολὺ καλά, κύριε,» και τὸ βιβλίον ἐκλείσθη.

Ὁ ἄνθρωπος (τὸν ὁποῖον θὰ καλῶμεν Κύριον Κάμπελ :) στρέψας ἀπὸ τοῦ γραφείου, ὑπῆγεν εἰς τὸ μέρος, ὅπου ἴστατο ὁ Ἐδουάρδος χαίρων «Ἐλάβομεν παραγγελίαν τινὰ σήμερον τὸ πρῶτ' Ἐδουάρδε,» εἶπεν ὁ κύριος Κάμπελ, παρά τινος πολὺ ἀξιότιμου πελάτου μας, και ἐπιθυμῶ νὰ γείνη τὸ ἔργον μετὰ τὸν κομψότερον τρόπον.»

Τότε ἔκαμεν εἰς τὸν Ἐδουάρδον περιγραφὴν τινα τοῦ ἔργου τούτου, και τῷ ἔδωκεν ἐν σχέδιον ἵνα ἐργασθῆ. Ἰπῆρχον ὅμως παρεκτροπαί τινες ἐπὶ τοῦ σχεδίου, τὰς ὁποίας μόνον εὐφυῆς νοῦς ἠδύνατο νὰ καταλάβῃ και ἐπιδεξιὰ χεῖρ νὰ ἐκτελέσῃ. Μετὰ τὴν περιγραφὴν, ἦν ὁ κύριος Κάμπελ τῷ ἔκαμεν, εἶπε πρὸς αὐτόν, «Δύνασαι νὰ τὸ κάμῃς, Ἐδουάρδε;»

Τὸ παιδίον προσβλέψαν μετὰ τοὺς ζωηροὺς και εὐφυεῖς ὀφθαλμούς του εἰς τὸ πρόσωπον τοῦ κυρίου του, ἀπεκρίθη μετὰ τόνον θαρρᾶλέον «Θὰ προσπαθήσω κύριε.» «Πρέπει νὰ ἦναι ἔτοιμον μεθαύριον. Ὁ χρόνος εἶναι σύντομος· νομίζεις, ὅτι δύναται νὰ γείνη;»

«Μάλιστα, κύριε, ἐὰν ἐργασθῶμεν και τὴν νύκτα.»

«Ο κύριος Κάμπελ, στάς ἐπὶ στιγμήν, εἶπε, «Νομίζεις, ὅτι θὰ χρειασθῆ νὰ ἐργασθώμεν καὶ τὴν νύκτα;»

«Φοβοῦμαι μήπως δὲν γίνῃ» ἀπεκρίθη ὁ Ἐδουάρδος, διὰ τοῦτο θὰ ἐπιστρέψω τὸ ἑσπέρας μετὰ τὸ δεῖπνον, καὶ θὰ προχωρήσω ὅσον τὸ δυνατόν περισσό-τερον. Ἐὰν οὕτως ἀρχίσω, θὰ δυνήθω νὰ τὸ τελειώσω αὐριον, ἢ τοῦλάχιστον αὐριον τὸ ἑσπέρας. Μένε Ἰου-χος, κύριε, ἐλπίζω ἐὰν ζήσω καὶ εἶμαι ὑγιής, νὰ τὸ τελειώσω.

Ὅταν ὁ Ἐδουάρδος ὑπῆγεν εἰς τὴν οἰκίαν του κατὰ τὸ τέλος ἐκείνης τῆς ἐβδομάδος, ἔφερε τὴν καλὴν εἰδησίην εἰς τὴν μητέρα του, ὅτι ὁ μισθὸς του ὑψώθη εἰς πέντε τάλληρα, καὶ ὅτι ὁ κύριος Κάμπελ εἶπεν, ὅτι αὐτὸς ἦτο ὁ καλλίτερος καὶ πιστότερος τεχνίτης ὄλων τῶν μαθητευομένων του. Ἡ ὥρα αὕτη ὑπῆρξε λίαν χαρμύστος εἰς ἐκείνην τὴν μητέρα, ἥτις εὐρί-σκετο ἐν ἐσχάτῃ πενίᾳ καὶ μεγίστῃ θλίψει.

* * *

Εἰς τὸ γραφεῖόν του ἐκάθητο παιδίον ἐνδεδυμένον ὠραία ἐνδύματα ἐξ ἐρέας, ὅπερ ἔκυπτε μὲν ἐπὶ τινος βιβλίου, ἀλλὰ προσεποιεῖτο μόνον ὅτι ἐμελέτα. Προ-κειμένου δὲ νὰ γίνῃ ἐξέτασις καὶ ἀποστήσις τοῦ μαθήματος μετέβη εἰς τὴν κλάσιν του. Ὅτε ἦλθεν ἡ σειρά του νὰ εἴπῃ ἐκ στήθους τὸ μάθημα ἔμεινεν ἄφωνος. Ὁ διδάσκαλος τὸν ἐνεθάρρυνεν ἀλλ' αὐτὸς ἄφου ἀπήγγειλε λανθασμένως ὀλίγας λέξεις, ἐσταμά-τησεν ὅλως διόλου. Τὸ ἀληθές ἦτον, ὅτι αὐτὸς προσε-ποιεῖτο ὅτι ἐμελέτα τὸ μάθημά του, καὶ διὰ τοῦτο δὲν τὸ ἔμαθεν ὅτι δὲ ὁ διδάσκαλος ἐπέπληξεν αὐ-τὸν ἐνώπιον τῶν συμμαθητῶν, τὸ παιδίον ἀπεκρίθη αὐθαδῶς:

«Κάρολε Ρεϊνόρ, εἶπεν ὁ διδάσκαλος μετ' ἀγα-νακτήσεως, πρέπει νὰ ἀνακαλέσης ταύτην τὴν λέξιν ἀμέσως.»

Τὸ παιδίον ἔστη σιωπηλὸν καὶ σκυθρωπὸν.

«Μὲ ἐκατάλαβες, κύριε; Πρέπει ἀμέσως νὰ ζητή-σης συγγνώμην ἐνώπιον τῶν μαθητῶν.»

Τὸ παιδίον ἐφαίνετο θυμωμένον, καὶ οὐδόλως ἐ-σκέπτετο, ἵνα ζητήσῃ συγγνώμην. Αὐτὸς ὁ Κάρολος Ρεϊνόρος, ὁ κληροδοτηθεὶς παρὰ τοῦ ἀποθνήσκοντος πατρὸς του μὲ ἐξήκοντα χιλιάδας τάλληρων, τὰ ὁ-ποῖα ἔμελλον νὰ περιέλθωσιν εἰς χεῖράς του τὴν ἡμέ-ραν καθ' ἣν ἤθελε συμπληρώσει τὸ εἰκοστὸν ἔτος τῆς ἡλικίας του, —διότι ἐγνώριζεν ἀκριβῶς τὴν διαθήκην τοῦ πατρὸς του—αὐτὸς, λέγει, νὰ ζητήσῃ συγγνώ-μην παρ' ἐνὸς πτωχοῦ διδασκάλου; Οὐχὶ βεβαίως!

Ὁ διδάσκαλος ἔστη αὐστηρῶς ἀναμένων τὴν ἀ-πόφασίν του! «Σὰς δίδω πέντε δεύτερα λεπτά τῆς ὥρας, κύριε!»

Τὸ παιδίον ἐκύτταξεν αὐτὸν, μετ' ἀλαζονικοῦ καὶ αὐθαδῶς βλεμματός.

«Λάβετε τὸν πῖλόν σας καὶ πηγαίνετε εἰς τὴν οἰ-

κίαν,» εἶπεν ὁ διδάσκαλος, ἅμα τὰ πέντε δεύτερα λεπτά παρήλθον.

Τὸ παιδίον ἐστράφη καὶ ἀπῆλθε τῆς κλάσεως.

Ἡ κυρία Ρεϊνόρου ἀποδοκιμάσασα τὴν διαγωγὴν τοῦ υἱοῦ τῆς, προσεπάθησεν ὅσον ἠδύνατο νὰ τὸν πεί-ση ὅπως ἐπιστρέψῃ καὶ ζητήσῃ συγγνώμην παρὰ τοῦ διδασκάλου. Ἀλλὰ τὸ παιδίον εἶχεν ἤδη αὐξήσει ἐπαυρόμενον εἰς τὰ πλοῦτη του, καὶ δὲν ἤθελε νὰ ταπεινωθῆ ἐνώπιον ἐνὸς παλαιοδιδασκάλου καθὼς ἡγάπα νὰ ἀποκαλῆ τὸν σοφὸν καὶ λόγιον ἐκείνον δι-δάσκαλον, ὅστις κατεῖχε θέσιν ὑψηλοτέραν ἐκείνης, τὴν ὁποίαν αὐτὸς ἠδύνατό ποτε νὰ κατάρχη ἐν τῇ κοινωνίᾳ.

* * *

Πέντε ἔτη βραδύτερον, ἐν τῷ αὐτῷ δωματίῳ ἔθα. ὁ Ἐδουάρδος Στρόγκος εἶχε λάβει τὸ κληροδοτήμα τοῦ καλοῦ ὀνόματος, ὁμοῦ μὲ τὴν παραγγελίαν καὶ εὐλογίαν τοῦ ἀποθνήσκοντος πατρὸς του, ἐκάθητο ἀρ-γὰ τὴν νύκτα νεανίας τις, βεβουθισμένος εἰς τὴν με-λέτην ἐνὸς βιβλίου. Οὗτος ἦτον ὁ Ἐδουάρδος, ὅστις ἤδη εἰσῆρχετο εἰς τὴν ἀνδρικήν ἡλικίαν. Τὸ ἀνάστη-μά του ἦτο ὑψηλὸν καὶ ὁ θώραξ καὶ τὰ σκέλη του καλῶς ἀνεπτυγμένα. Τὸ πρόσωπόν του ἦτο σύννου, νοσημον καὶ σοβαρὸν ἀναλόγως τῆς ἡλικίας του. Οἱ ὀφθαλμοὶ του μεγάλοι, διορατικοί, δραστήριοι, ζωη-ροὶ ὡς ἠθέλετε τὸ ὁμολογήσει καὶ ἡμεῖς ἐὰν τοὺς ἐ-βλέπετε. Οὗτος ἀναβλέψας ἐκ τοῦ βιβλίου πρὸς τὴν μητέρα του, εἰσερχομένην καὶ μειδιάσας, ἐνῶ ἔκλειε τὸ βιβλίον, εἶπεν,

«Κάθησον μῆτέρ μου,»

Ἀφου ἡ κυρία Στρόγκου ἐκάθησεν, ὁ Ἐδουάρδος ἐξηκολούθησεν. «Ὅτε ὁ πατήρ ἀπέθανε, μοι ἀφῆκε τὸ καλὸν τοῦ ὀνομα, ἡ λάμψις τοῦ ὀποίου, δὲν ἡμαυρώθη μέχρι τοῦδε, καὶ διὰ τῆς βοήθειας τοῦ Θεοῦ, οὐδέ-ποτε θέλει ἀμαυρωθῆ! Δὲν δύναμαι νὰ λησμονήσω ἐ-κείνην τὴν ὥραν, οὐδὲ ὅ,τι ὁ πατήρ μου μοι εἶπεν ὀλίγον πρὶν ἢ φωνῆ του ἐκλείψῃ διὰ παντός ἐπὶ τῆς γῆς. Τοῦτο ἦτο κληροδοτήμα καλλίτερον τοῦ χρυσοῦ! Ἔσο τίμιος, μοι εἶπεν, ἐνάρετος, φιλόπονος, καὶ ἐγ-κρατής, καὶ ἔκτοτε μοι φαίνεται, ὅτι ἀκούω πάντοτε τὴν φωνὴν του, ἐπαναλαμβάνουσαν ταύτην τὴν πα-ραγγελίαν. Δὲν ἔζησα ἀνευ πειρασμῶν, ἀλλὰ σκέψις τις καὶ ἐνθύμησις αὐτοῦ πάντοτε μοι ἐδίδεδε τὴν ἰσχὺν νὰ τοὺς ὑπερνικῶ, καὶ οὕτως, ἀγαπητῆ μῆτερ, ἐγὼ τοὺς ἐνίκων τόσο εὐκόλως ἂν καὶ πολλοὶ ἄλλοι γνωστοὶ μου ἠττήθησαν ὑπ' αὐτῶν. Ἐπῆρχε δὲ ἐκτὸς τούτων καὶ ἑτέρα τις παραγγελία του, εἰς τὴν ὁποίαν προσεπάθησα ἐπιμελῶς πάντοτε νὰ ὑπακούω. Μοι εἶπεν, ἔσο πιστὸς εἰς τὸν κύριόν σου, ὡς ἐὰν αἱ ὑπο-θέσεις του ἤθελον εἶσθαι ἰδικαί σου. Ἐπροσπάθησα νὰ ἦμαι οὕτω πιστὸς αὕτη δὲ ἡ πίστις μὲ ὠφέλησε πολ-λάκις, καὶ μάλιστα τώρα. Σήμερον ὁ κύριος Κάμπελ μὲ κατέστησεν ἀρχιτεχνίτην τοῦ ἐργοστασίου του, καὶ ἤβησε τὸν μισθόν μου εἰς δέκα ὀκτὼ τάλληρα τὴν ἐβδομάδα εἰπὼν μοι συγχρῶως, τόσο πολλοὺς

ευνούκους και κολακευτικούς λόγους, ώστε αι παρειαί μου ηρυθρίασαν.

«Δεν υπάρχει ευτυχέστερα μήτηρ από ἐμέ ταύτην τήννύκτα,» εἶπεν ἡ κυρία Στρόγγου, ἐνῶ ἔσφιγγε, τὰς χεῖρας τοῦ υἱοῦ της καὶ τὰς ἐκράτει πλησίον τοῦ στήθους της.

Ταύτην ἀκριβῶς τὴν στιγμήν ἠκούσθη μία μεγάλη καὶ θορυβώδης κραυγὴ ἐκ τῆς ὁδοῦ ἐμπροσθεν τῆς οἰκίας των, ἣτις ἐξέστασε μητέρα καὶ υἱόν, ἐκ τῆς

«Τί ἔχει;» ἠρώτησεν ἡ κυρία Στρόγγου, μετέταραχμένην φωνήν, «Εἶναι μεθυσμένοι;» εἶπεν ὁ Έδουάρδος, ἅμα εἶδε τὸν νέον ἐκτεινόντα τοὺς βραχίονας ὑπεράνω τῆς κεφαλῆς του, καὶ ἤκουσεν αὐτὸν ἐκπέμποντα κραυγὰς ἀσυναρτήτους ἐκ μέθης.

Ταύτην τὴν στιγμήν ἡ θύρα τῆς κομπῆς κατοικίας τῆς κυρίας Ρεϊνόρου ἤνοιξεν, ὑπηρετὴς δὲ ἐξελθὼν κατεστευσμένος ἔλαβε τὸν ἑνα βραχίονα τοῦ νεανίσκου, καὶ ἔσυρεν αὐτὸν βοηθούμενος ὑπὸ τοῦ κλητῆρος εἰς

Ὁ Κόμης ΑΝΔΡΑΣΗΣ

Πρῶτος ἀντιπρόσωπος τῆς Αὐстро-Ουγγαρίας πρὸς τῶ ἐν Βερολίνῳ Συνεδρίῳ.

παρούσης καταστάσεως τοῦ νόου των. Οὗτοι ὑπῆγον εἰς τὸ παράθυρον καὶ εἶδον ἐξῶ ἕνα νέον ἀντιστάμενον εἰς ἀστυνομικὸν κλητῆρα, ὅστις τὸν ἐκράτει ἀπὸ τὰς χεῖρας.

«Ὁ Κάρολος Ρεϊνόρου, τρώντι!» ἐξερώνησεν ὁ Έδουάρδος.

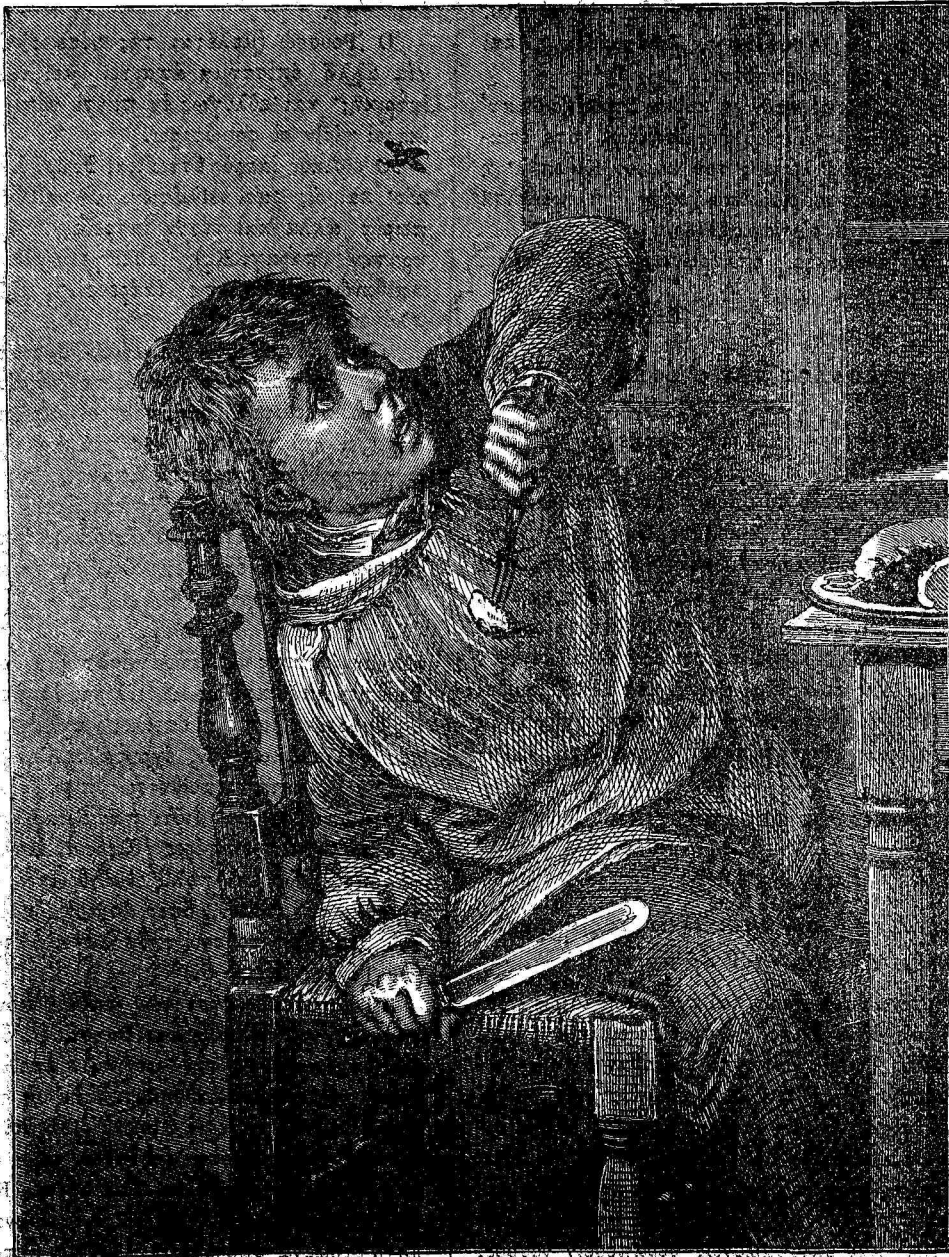
τὴν οἰκίαν. Ἐπειτα ἡ θύρα ἐκλείσθη, ὁ δὲ κλητῆρ ἀπεσύρθη.

«Δυστυχὴς μήτηρ!» εἶπεν ἡ κυρία Στρόγγου μετὰ φωνῆς συμπάθητικῆς, ἐνῶ ἐπέστρεφεν ἀπὸ τὸ παράθυρον, δακρυρροοῦσα, «πόσον τὴν λυποῦμαι!»

* * *

Μετά τινος μῆνας ὁ κύριος Κάμπελ ἴστατο διη-
λῶν μετὰ τοῦ Ἐδουάρδου ἐν τῷ ἐργαστασίῳ. Ἀφοῦ
ἐτελείωσε τὴν ὁμιλίαν του, καὶ ἐμελλε νὰ ἀφήσῃ τὸν
νεανίαν, ὁρμώμενος ὑπὸ τινος σποχασμοῦ, ἐπεληθάντος
ἐκείνου τὴν στιγμήν, ἤρώτησε: «Τὴν ἡλικίαν ἔχεις Ἐδουάρδε;»

Ἐδουάρδου, καὶ σφίγγων αὐτὴν δυνατὰ. «Ἐάν ἐξα-
κολουθῆς νὰ διάγῃς ὅπως καὶ εἰς τὴν παιδικὴν σου
ἡλικίαν, πρόδος καὶ τιμὴ κείται ἐνώπιόν σου. Ἀπὸ
τῆς ἡμέρας καθ' ἣν ἦλθες εἰς τὸ ἐργαστάσιόν μου ὡς
παιδίον, οὐδέποτε οὐδεμίαν αἰτίαν παραπόνου ἔσχον
κατὰ σοῦ.»

Ὁ Νικόλαος καὶ ὁ σφῆξ. (Ἰδὲ σελ 126).

«Εἶμαι εἴκοσι καὶ ἐνὸς ἔτους σήμερα», ἀπεκρίθη.

«Ἄ! λοιπὸν εἶσαι τὴν ἐν ἡλικίαν;»

«Μάλιστα, κύριε.»

Συγχαίρω σοι διότι ἔβρατε εἰς τὴν ἐνηλικιότητά
σου, εἶπεν ὁ κύριος Κάμπελ, λαμβάνων τὴν χεῖρα τοῦ

«Προσπάθησα πάντοτε νὰ ἐκπληρῶ τὸ καθήκον
μου», εἶπεν ὁ νεανίας μετριοφρόνως.

«Καὶ τὸ κατόρθωσας. Ἀλλὰ ποῖα εἶναι τὰ σχέ-
διά σου, ὡς πρὸς τὸ μέλλον;» εἶπεν ὁ κύριος Κάμπελ.

«Δὲν ἔχω σχέδια, κύριε.»

«Ἐπεθύμουν νὰ διατηρήσης ἀκόμη τὴν παρούσαν θέσιν σου.»

«Δὲν ἐπιθυμῶ νὰ τὴν μεταβάλω,» ἀπεκρίθη.

«Σὺ θεώρησας τὰ ἰδικά μου συμφέροντα ὡς ἰδικά σου,» εἶπεν ὁ κύριος Κάμπελ, ὁμιλῶν βραδέως, ὡς ἄνθρωπος, ὅστις ἐπεθύμει νὰ ἐννοηθῶσιν οἱ λόγοι του, καὶ νὰ τηρηθῶσιν εἰς τὴν μνήμην, «καὶ ἀπὸ τοῦδε τὰ ἰδικά σου συμφέροντα θέλουσιν εἶσθαι ἰδικά μου. Ἐνθυμοῦ, ὅτι ὁμιλῶ σπουδαίως, Ἐδουάρδε,» καὶ στρέψας κατέλιπε τὸ ἐργαστάσιον.

Πόσον εὐτυχῆς μήτηρ ἦτον ἡ κυρία Στρόγκου κατ' ἐκείνην τὴν γενέθλιον τοῦ υἱοῦ της ἐσπέραν ὅτε ἐπαγάλαβεν εἰς αὐτὴν τοὺς λόγους τοῦ κυρίου Κάμπελ· ἡ καρδιά της ἐπαλλε σφοδρῶς ὑπὸ χαρᾶς, πληρωθεῖσα ὑπὸ ὑπερφηανείας καὶ εὐγνωμοσύνης.

«ὦ, υἱέ μου ἀνέκραξε, ἐπλήρωσας χαρᾶς μέχρι στεφάνης τὸ ποτήριόν μου.»

[Ἐπεται συνέχεια.]

Ο ΝΙΚΟΛΑΟΣ ΚΑΙ Ο ΣΦΗΣ

Ὁ Νικόλαος κάθηται παρὰ τὴν τράπεζαν νὰ φάγῃ τὸ γεῦμα του, πεινῶν λιαν· ἀλλὰ εἰς σφῆξ καταδιώκει τεμάχιον πλακοῦντος τὸ ὅποῖον αὐτὸς ἐτοιμάζεται νὰ καταπίῃ. Ἐρεθισθεὶς ὁ Νικόλαος ἐκ τῆς τόλμης ταύτης τοῦ σφηκός τὸν καταδιώκει — ὅπερ ὄφειλε νὰ μὴ πράξῃ — καὶ ὁ σφῆξ ἐμπήγνυσι τὸ κέντρον του. Τότε αὐτὸς φωνάζει, κλαίει, διότι πολὺν πόνον αἰσθάνεται. Ἡ κυρία τοῦ Νικολάου τρέχει ἐξάγει τὸ κέντρον καὶ τίθησι σταγῶνας τινὰς ἀμμωνίας μετ' ἀλκαλίου ἐπὶ τῆς πληγῆς. Τὸ φάρμακον τοῦτο καίει καταρχάς, ἀλλὰ μετὰ τινὰς στιγμὰς παρέχει ἀληθῆ ἀνακούφισιν.

ΠΡΟΧΕΙΡΟΣ ΘΕΡΑΠΕΥΤΙΚΗ

[Ἰπὸ I. Π. ΠΥΡΑΑ]

Ὅποια προσόντα ἀπαιτεῖται ἔχειν τὸν ἱατρὸν πρὸς ὠφέλειαν τοῦ ἀρρώστου.

Ὁ ἱατρὸς ἔστω ἐπιστήμων καὶ ἐγκρατῆς ἰδίως πρὸς ἕνα κλάδον τῆς ἐπιστήμης, ὃν ὄφειλε ἰδικῶς ἐπαγγέλλεσθαι· διότι οὐδεὶς δύναται γενέσθαι ἐπίσης δεινὸς πρὸς ἕκαστον τῶν τριῶν κλάδων τῆς ἱατρικῆς, ἤτοι ἰδίως ἐν ἱατρικῇ, ἐν χειρουργίᾳ, καὶ ἐν μαιευτικῇ. Ὁ δεινὸς νοσολόγος οὐδέποτε δύναται γενέσθαι δεινὸς συνάμα πρὸς χειρουργίαν, ὅπερ πρὸς μαιευτικὰς ἐγχειρήσεις· οὐδὲ ὁ χειρουργὸς οὐδέποτε δύναται ἐπιδεξίως καὶ ἐπιστομαμένως θεραπεύειν νοσοῦς. Ἀτυχῶς παρ' ἡμῖν ἐπικρατεῖ σύγχισις καὶ ἀδιακρισία πρὸς ταῦτα, ἐπομένως καὶ ἡ ἐιδικότης δυσχερῶς εὐδοκίμει παρ' ἡμῖν πρὸς βλάβην τῆς ἐπιστήμης.

Ὅταν ὁ ἱατρὸς στέρηται ἐιδικότητος ἐνδέχεται ἀκουσίως ὑποπίπτειν εἰς λάθῃ καὶ παραδρομὰς ὀλεθρίας. «Ἀβλεπτηθέντα γὰρ τὰ κατὰ καιρὸν τῆς ὑπουργίας ἐφθασαν ὀρηγᾶντα καὶ ἀνέλοντα» (Ἰπ. π. παθῶν).

Ἀνάγκη λοιπὸν ὁ νοσῶν προτιμῆσαι τὸν ἐιδικώτερον ἱατρὸν πρὸς θεραπείαν, οὐδόλως παρασυρόμενος ἐκ τῆς συσσωρεύσεως ἀξιομάτων καὶ τίτλων· διότι ταῦτα, ἐκτὸς ὀλίγων ἐξαιρέσεων, συνήθως ἀποκτώνται ἐκ τύχης ἢ ἐκ πλάνης. Σημεῖα τῆς ἐιδικότητος ἱατροῦ εἰσὶν αἱ συγγραφαί, αἱ συζητήσεις, αἱ διδασκαλαί, αἱ ἐπιτυχεῖς θεραπείαι, καὶ ἡ διαρκῶς ἐντριβῆ ἐν τῇ ἐπιστήμῃ.

Ὁ Ρουσσώ (μελέται τῆς φύσεως) λέγει ὅτι οὐδεμία ἄλλη ἐπιστήμη ἀπαιτεῖ μείζονα μελέτην τῆς ἱατρικῆς καὶ εὐλόγως ἐν παντὶ τόπῳ οἱ ἐπιστήμονες ἱατροὶ εἰσὶν οἱ σοφώτεροι.

Ὁ ἐιδικὸς ἱατρὸς ἔστω καὶ θεωρητικὸς καὶ πρακτικὸς· καὶ ὡς φασὶ Πλάτων, μὴ τριβῆ μόνον καὶ ἐμπειρία ἀλλὰ καὶ τέχνη ἱατρεύειν· διότι καθ' Ἴπποκράτην (παραγ. Κ.), «δεῖ γε μὴ λογισμῷ πρότερον ἢ πειρᾷ προσέχοντα ἱατρεύειν· ἀλλὰ τριβῆ μετὰ λόγου.»

«Χρὴ τὸν ἱατρὸν μὴ μόνον ὄφει τὰ πάθη κρίνειν· ἀλλὰ καὶ πράγματι· τοὺς τε βυθμούς ἀνακρίνειν ὡς ἐπὶ τὸ πλεῖστον, καὶ διαφορὰν ἀρχοῦτο τὸ πάθος ἢ μεσάζει ἢ λέγει, καὶ διαφορὰν καὶ ὠρην, καὶ ἡλικίην παρατηροῦντα ἱατρεύειν, ἀπάντων εὐχερῶς τὴν νοῦσον εὐρίσεις.» (Δημόκριτος Ἰπποκράτει.)

Ὁ τοιοῦτος ἱατρὸς, ὁ ἀρμοδίως θεραπεύων ὀφείλει τέσσαρα ἀρθρα ἐκτελεῖν ἀκριβῶς ἐν καιρῷ θεραπείας χάριν τοῦ ἀρρώστου. Θεραπεύειν ταχέως, ἀσφαλῶς, ὀλιγοδαπάνως καὶ εὐαρέστως. Ὁ μὴ ταῦτα ἐκπληρῶν θεωρητέως ὡς μὴ ἐγκρατῆς ἐν διαγνωστικῇ καὶ θεραπευτικῇ, καὶ ὡς μὴ εἰλικρινῆς ἐπιστήμων.

Ὁ νοσῶν λοιπὸν ὀφείλει καλεῖν πρὸς θεραπείαν τοῦ ἐιδικώτερον, ἔχοντα τριβὴν μετὰ λόγου· ἐκτελεῖν δὲ μετὰ πεποιθήσεως πιστῶς καὶ ἀπαραβάτως τὰς διαταγὰς του· διότι πᾶσα παρακτροπὴ καὶ παρακοὴ πολλάκις ἐπιφέρει ὀλέθρια ἀποτελέσματα, διὰ τὰ ὅποια ὡς ἐπὶ πολὺ οἱ ἄνθρωποι συνειθίζουσιν αἰτιᾶσθαι τὸν ἱατρὸν, ὅπερ ἀδίκον, καὶ λυπηρὸν. Περὶ τοῦ θέματος τούτου τάδε λέγει ὁ ἱερός Ἰπποκράτης (π. Τέχνης κ. ι—β.).

«Τοὺς δὲ ἐν τῇσι τῶν ἀποθνησκόντων συμφορῆσι τὴν τέχνην ἀφανίζοντες θουμάζω, ὅτω ἐπαίρεόμενοι νᾶξιόχρη λόγῳ, τὴν μὲν τῶν ἀποθνησκόντων ἀκριβοῦσιν οὐκ αἰτίαν καθιστᾶσι, τὴν δὲ τῶν ἱητρικῆν μελλεψάντων σύνεσιν αἰτίην. Ὡς τοῖσι μὲν ἱατροῖσιν νέεσσι τὰ μὴ δεόντα ἐπιτάσσει, τοῖσι δὲ νοσοῦσι οὐκ ἔστι τὰ προσταθέντα παραβαίνειν. Καὶ μὴν πολὺ γε νευλογώτερον τοῖσι καὶ νοσοῦσι ἀδυνατεῖν τὰ προσταττόμενα ὑπουργεῖν ἢ τοῖσι ἱητροῖσι μὴ δεόντα ἐπιτάσσειν. . . Ἀφ' οὗ πολὺ μᾶλλον τοὺς μὲν ἠδεόντως ἐπιτάσσειν, τοὺς δὲ εἰκότως ἀδυνατεῖν πείθεσθαι. Μὴ πειθόμενοι δὲ περιπίπτειν τοῖσι θανάτοισιν, ὧν οἱ μὴ ὀρθῶς λογίζόμενοι τὰς αἰτίας τοῖς νοῦδεν αἰτίαι ἀνατιθέασι, τοὺς δὲ αἰτίους ἐλευθεροῦντες.»